

Mladí lidé vyžívají pro službu druhým

Řeholník Jiří Pechar je dalším kandidátem na Oscara za péči o mladé i staré, zdravé i postižené

Jiří Pechar, řeholník františkánského řádu z Plzně, je dalším kandidátem na Oscara za občanskou statečnost. Na tento post byl jedním z našich čtenářů navržen za "péči o mládež, o staré lidi v domově důchodců i za dobrý vzor".

Františkánská misie

Osmadvacitiletý bratr Jiří je členem františkánské misie, kterou založilo plzeňské biskupství. Sama je součástí nové farnosti Severní předměstí a tvoří ji tři mladí lidé - Jeroným, Še-

OSCAR

bastián a Jiří. Misie se věnuje celému spektru obyvatelstva - dětem, mládeži, mladým maminkám, dospělým i starým občanům.

"Nominace na Oscara za občanskou statečnost mi vůbec nepřísluší. To, co dělám, není nic mimořádného a dělám to rád," řekl nám "Jirka Františkán" (jak ho na biskupství, kde v současné době vykonává vojenskou civilní službu, všichni nazývají). "Proto budu raději mluvit o naší společné práci."

Život ve společenstvích

Jak nám bratr Jiří dále řekl, život věřícího člověka se odehrává především v menších společenstvích. Podobně i na Lochotíně bylo postupně vytvořeno několik skupin dětí, mládeže i dospělých, kteří se pravidelně s františkány setkávají. Kromě toho učí Jiří

společně se sestrami salesiánkami základy křesťanské výchovy na školách a o nedělích chodí hrát s dětmi i mládeží fotbal či volejbal. V létě navíc pořádají františkáni pro děti, mládež

ské ulici. Zde pravidelně slouží i mše.

"Když vidím mnohé z tamních obyvatel, jak i po několik let osaměle leží, je mi jich líto. Snažíme se jim pomoci podle našich sil, po-

ské ulici. Zde pravidelně slouží i mše.

"Když vidím mnohé z tamních obyvatel, jak i po několik let osaměle leží, je mi jich líto. Snažíme se jim pomoci podle našich sil, po-

školy nevrátil. Jeho hledání životních jistot se naplnilo v řádu františkánů. Po vystudování teologie se bratr Jiří rozhodl věnovat péči o věřící a přijal místo ve františkánské misii. "Pocházím z ateistické rodiny a rodiče mě rozhodnutí zprvu těžce nesli. Dnes - po letech - už jej přijali a pochopili, že jsem k němu dospěl po zralé úvaze."

Proti duchovní krizi

A ještě jednou se bratr Jiří vrátil k návrhu na Oscara: "Jsme rádi, že si naši práce lidé váží, ale přesto si upřímně myslím, že ocenění by si mnohem více zasloužili ti, kteří o staré, nemocné a postižené pečují den co den. Ti skutečně projevují mnoho trpělivosti a lásky k člověku, která není nikdy samozřejmostí. A jsou i další nenápadní lidé, kteří svůj život zaměřili na to, aby prospěli druhým. Například paní Lodrová pravidelně každý pátek navštěvuje nemocné a pokaždé přinese výborné domácí koláčky. Jiným příkladem je nechodící paní Světlíková, která sama v životě dost trpěla, přesto se snaží pomáhat lidem kolem sebe.

Dlouho potlačovaná touha po seberealizaci vyústila po revoluci - ve snaze co nejdříve se vyrovnat Západu - do bezohledného individualismu a materialismu. Věřím, že vrchol této duchovní krize jsme už minulí, i když jistě potrvá ještě dlouho, než se s ní zcela vyrovnáme. K tomu, abychom ji zdolali co nejdříve, chceme svým působením přispět i my."

IRENA KASTNEROVÁ

ŘEHOLNÍK Jiří Pechar (vlevo) navržený na Oscara za péči o mládež a staré lidi ve společenství vysokoškoláků. Foto archiv

i dospělé letní tábory a rodinnou rekreaci.

"Každá práce s dětmi je zajímavá a příjemná," usmívá se sympatický Jiří. Zvláště spokojený se cítím ve společenství vysokoškoláků, kteří jsou už schopni o více hlouběji přemýšlet. "Jsou to už lidé zralí, a přece hledající."

Většina setkávání se zatím uskutečňuje v nevelkých prostorách Brněnské 20, které františkáni doposud obývají. Biskupství však už zakoupilo část ob-

Pechar odpověděl:

"Podle našich zkušeností společenství zvláště pro mládež velmi mnoho znamená. Učí se navazovat vztahy, ujasňovat si hodnoty. Změny jsou spíše vnitřní. Vyžívají pro službu lidem, například ti starší už projevují schopnost starat se o menší děti."

Péče o starší a nemocné

Kromě této činnosti navštěvují Sebastián a Jiří každý pátek léčebnu dlouhodobě nemocných a domov důchodců v Kotíkov-

vzbudit je, posílit třeba myšlenkou, že každé utrpení má smysl. Potěšit je tím, že si s nimi povídáme o jejich bolestech a problémech, ale i o jejich dlouhých životních zkušenostech. Mnohé z nich právě myšlenka na Boha drží při životě."

Jiří (civilním jménem Jan) Pechar se jako student Matematicko-fyzikální fakulty UK v Praze aktivně podílel na studentské stávce v listopadu roku 1989. Po revoluci se však už do

ÚTERÝ 24. BŘEZNA 1998

ŘEHOLNÍK JIŘÍ PECHAR z Plzně (vpravo) věnuje veškerý svůj čas dětem a mládeži, ale často navštěvuje také staré a nemocné lidi, jimž se snaží zpříjemnit každou chvíli jejich života.

6. kapitola: rok 1998

28.12. 97 – 3.1. 98: s Malým spolčem v Labuti; z toho, co jsme prožili, stojí za zmínku: pěší výlety na Ostrůvek (tam byl ještě sníh) a na Dianu, můj životopis, výlet mikrobusem do Řezna k pateru Möstlovi, bazén v Tachově, sardele, Silvestr u táboráku v lese a pak následný noční výlet bez baterky k benzínové pumpě, mše v St. Sedlišti u Reného a západ slunce na Přimdě.

8. ledna poprvé zasedala farní rada.

16.-18.1.: Ilona, Marta a čtyři Pražáci s bratrem kapucínem Romualdem a našim Dominikem prožili františkánské „Chýšky“ v Prusinách.

23.-24.1.: rekolekce farní rady v Mýtě.

30.1. jsme po složitých diskusích byli všichni tři na salesiánském plese, ovšem v hábitech, abychom nemuseli tančit.

6. února: Farníci již tradičně uspořádali v pavilónku maškarní bál pro asi 50 dětí.

14.2.: Na biskupství jsme se v rámci pravidelného formačně-vzdělávacího kurzu všichni tři vystřídali v přednáškách a diskusích o modlitbě.

15.2.: Šeba odjel na týdenní exercicie.

20.-21.2.: Jeroným dává rekolekci ve Vidimi.

22.-28.2. měla sestra Dominika OSF se svou třídou primánů z biskupského gymnázia v Brně školu v přírodě nedaleko Hostýna, na kterou si pozvala mj. mne, bratra Dominika a novicku Lucku.

25.2. je Popeleční středa; v Peci budou až do velikonoc čtvrtetní duchovní obnovy pro vysokoškoláky, kterých se účastní i moje VŠ spolčo.

6.-7. března jsme s katechumeny v Prusinách (Jeroným má promluvu o 1. přikázání, Šeba o modlitbě, já o eucharistii); následující den jsou při nedělní mši přijímáni za čekatele křtu.

10.3.: večer se nám narodil další farník – Vašík Šlajsů.

V pátek 13. března odjíždíme s Šebou a malým spolčem na jarní prázdniny do **Abertam**. Někteří se pokoušíme běžkovat, ostatní bobují. V neděli podnikáme pěší výpravu na Klínovec; já s jasoni z něj sjíždím na bobech do Jáchymova a autobusem se vracím domů, Šeba s drsoni pokračuje dále do Vejprt, kde večerí s našim známým knězem Pavlem a na cestě zpět přespávají v seníku.

Do Plzně se vracíme 17.3., cestou si prohlížíme Karlovy Vary.

Následující den je Šeba se Střídačkou v srbských jeskyních.

Hned další víkend se rozjíždíme každý se svým spolčem: Jeroným do Vyššího Brodu, kde mají zajímavé zážitky s bratry cisterciáky a s rotvajlerem, Šeba s nově vznikajícím „nejmladším spolčem“ do sv. Jana pod Skalou, kde vymýšlejí program na letní tábor, já nejdříve přebírám ve Velkém divadle „Oscara za občanskou statečnost“ a pak jedu za vysokoškoláky do Sušice, odkud podnikneme výlet na běžkách (Modrava – Březník – Kvilda – Antýgl). V Horách Matky Boží si opět půjčuji dvojkolo a sám na něm jedu do Plzně.

28.3. se účastníme rekolekce v Praze.

2. dubna jeli bráchové žebrot peníze do Řezna, abychom měli na zaplacení poslední faktury za rekonstrukci školky. Já jsem druhý den na ekumenickém setkání duchovních u p. biskupa, a další den na setkání mládeže s p. biskupem (cca 40 dětí a 30 organizátorů); vedu biblickou skupinku (tříčlennou). Po setkání se jedeme projet na kole, Marta Hav. bourala, vezu ji na dvojkole do nemocnice a pak domů.

Ve **Svatém týdnu** máme RCH v 7 hod. u Všech svatých.

Na Zelený čtvrtek (9.4.) máme ve 20 hod. mši v pavilónku a pak přenášíme Nejsvětější ke Všem svatým, kde adorujeme do půlnoci.

Na Velký pátek máme v 15 hod. křížovou cestu v Med. zahradě a v 18 hod. obřady u Všech svatých.

Vigilie Bílé soboty začala ve 22 hod., při ní přijali křest: Míla, Honza, Martina, Martin Poupin, Michal. Agapé končilo až ráno.

O Velikonoční pondělí proběhlo opět Veselé vel. odpoledne pro děti.

Pokusili jsme se rozdělit Malé spolčo, protože je už moc velké, ale po pár setkáních tento pokus selhal.

16.4. zasedala farní rada. Druhý den jsou bráchové na brigádě v Prusinách, já na dva týdny uléhám.

19.4. přijela delegace z řezenské farnosti sv. Wolfganga, přivezli půl milionu korun a prohlídli si byt.

24.4. jsme oslavili můj svátek pizzou, bráchové si s farníky prohlídli úspěšně probíhající rekonstrukci školky a pak zahájili rekolekci.

V neděli 26.4. podnikl Šeba s farníky výlet autobusem do Č. Krasu, odpoledne se Střídačka utkala ve fotbale s Rómy na Vinicích.

28.4. byl Jeroným ve Stodě na setkání kněží.

30.4. se loučím na biskupství, neboť mi končí civilka; dva měsíce do prázdnin využiji nejdříve k zařizování školky, potom k práci na přilehlé zahradě (boj s křovisky). Spí u nás tři skauti z Řezna (Uli, Stefan, ajj.).

V měsíci květnu se modlíme každý den v 1630 (Ne 2000) růženec v kostele Všech svatých.

1. května se s Šebou na dvojkole vydáváme na **Skautskou výpravu do Řezna**. Jelo nás 50 Čechů a 35 Němců (vzájemně spolu moc nekomunikovali, možná byla jazyková bariéra příliš silná), rozdělených do osmi skupin. V naší skupině bylo Malé spolčo a tři německá děvčata, která měla tak trochu smůlu. První den jedeme přes Všeruby do Furtu, kde spíme ve Sporthalle (s bazénem) a večeříme v restauraci. Druhý den jedeme podél řeky Regenu až do salesiánského střediska v Regensburgu, před nímž nás ale chytil pořádný liják. Po mši, večeři a promítání jedu s Šebou a Jirkou L. spát k Ulimu a další den do Plzně, kam dorážíme dřív než ostatní skauti autobusem.

5.5. byla letos (a možná vůbec) poslední biblická hodina.

V pátek 8.5. odjíždíme mikrobusem s Jeronýmovým spolčem na víkend na Žehrov, kde mají moji rodiče prázdný dům (v druhém bydlí). Cestou se zastavujeme v Průhonickém parku a obdivujeme kvetoucí rododendrony, obědváme v Bělé p. Bezdězem, u Máchova jezera si čteme jeho Máj, prohlídku Bezdězu nám zpestřuje šermířská skupina. V sobotu si prohlížíme Hrubou Skálu, Valdštejn, Malou Skálu, Trosky, Prachovské skály, Sobotku a Kost. V neděli jsme si zajeli do Ruprechtic na mši, do Kryštofova údolí koupit pár váziček a na Ještěd. Večer jsme se vrátili do Plzně.

Šebestián byl v pátek a sobotu na Labuti, kde otloukal omítku.

14.5. jsme kolaudovali naši školku (rozhodli jsme se ji dále nazývat „domeček“).

Víkend od 15.5. tráví Šeba s biřmovanci na Labuti. Já jedu v sobotu se svým bývalým spolužákem Cyrilem na jeho dvojkole do Prahy, kde máme setkání 10 let po maturitě, týž den se vracím zpět.

19.5. byl Jeroným v Katovicích na setkání bratří; jednali o míru a ekologii.

19.-21.5. maturovaly postupně naše Jana, Míša a Ilča.

21. května, na slavnost Nanebevstoupení Páně, **se stěhujeme do domečku** (již předtím v něm sem tam někdo spal) a poprvé se schází náš sněmovní kroužek. Druhý den je Jeroným v Brtnici na pohřbu svého pana faráře, a následující den nás navštívil bratr Peter s autobusem svých farníků po tom, co měli v meditační zahradě mši.

V neděli 24.5. v 6 hod. ráno odjel Šebestián s autobusem farníků na jednodenní zájezd do Řezna. Já jsem byl na mši v katedrále, protože tam měly některé děti, které učím náboženství, první sv. přijímání.

Následující týden, jako přípravu na Seslání Ducha sv., se chodíme s lidmi modlit ranní chvály do kostela Všech svatých (jsme tam tedy dvakrát denně).

25.5. jsme dostali od vedení provincie počítač, abych na něm mohl psát řádové Zprávy. Večer nám zase po roce přišly popřát „k svátku“ maminky, tentokrát i s husitskou farářkou Martou.

28.5. se loučíme s bytem na Vinicích poslední mši svatou. Byt bude zatím dál sloužit farnosti (patří ale biskupovi): od nového šk. roku zde budou bydlet vysokoškolačky (Ilča, Kristýna, Martina, Hanka Šm. a s nimi Hanka Pl.), které nám pomáhají ve farnosti, a bude se tam scházet vinické společenství mamin. Jednou měsíčně tam bude mše. V budoucnu bychom tam chtěli pozvat řádové sestry.

V pátek 29.5. večer začínají plzeňské **Dny víry** – účastníme se programu u dominikánů, potom v katedrále – v neděli, na Seslání Ducha sv., tam mají biřmování naši biřmovanci (Jitka, Marta, Stázka, ... a dalších 12), odpoledne máme pro ně a jejich rodiče pohoštění u nás v domečku.

Následující den slavíme poprvé v domečku mši – Jeroným se jí ale neúčastní, protože je až do pátku v Liberci, kde zastupuje Petera, který nám bude svařovat poličky.

4. června opět zasedala farní rada.

V sobotu 6.6. jsme s Šebou a s dětma, co se chystají na náš tábor, na indiánském West dnu v Mar. Lázních, pořádaném Jaromírem Jiráskou. Odtud odjíždím na exercicie, které dává do pátku Vojta Kodet (br. Cyril, OCarm) kandidátům kněžství v Kostelním Vydří – při nich nacházím sám sebe a své místo ve farnosti – především v modlitbě.

12.6. u nás přespávají Zíďa, Pája, Růža a Máří z Prahy.

15. a 16. června máme v Praze rohožkovou kapitolu.

19.6., na slavnost Nejsv. Srdce Páně, jsme večer nejprve odvolili poslance do parlamentu, pak přenesli svatostánek z Vinic do domečku. Kapli jsme zřídili v místnosti, kde dosud bydlel Michal Svoboda, učící se na zkoušky. Společnou adorací začínáme rekolekci - uvědomili jsme si, že přestěhování do nového farního domu je pro nás také šancí „začít znovu“, proto chceme zhodnotit dva roky života v bytě na Vinicích, stanovit si priority spol. života a pastorační v novém domě, sestavit předběžný denní a týdenní řád (viz 8. kapitola), domluvit se na způsobu pátečního postu, rozdělit si služby a naplánovat některé akce na nový školní rok.

Pokud jde o hodnocení: Zdá se nám, že život malé komunity v paneláku je sice možný a asi lépe odpovídá duchu chudoby a solidarity s „obyčejnými lidmi“, ale pro farnost je nevyhovující. Shodli jsme se také na tom, že ty dva roky byly trochu provizoriem a hledáním, že teď uvítáme více soukromí a řádu, a že už nám ani tak nejde o to rozjet další aktivity, jako spíš „zabrat v modlitbě“. Znovu jsme diskutovali o tom, zda mít či nemít auto, a rozhodli jsme se, že to ještě zkusíme bez něj.

25.6. mám s dětma z náboženství závěrečný výlet do lesa.

28.6. se již podruhé sešel sněmovní kroužek, po něm máme s Malým společem táborák u Jámy s přespáním pod širákem.

4. července se vzali za naši asistence Andrea s Milošem (oslava byla u nás následující den). Večer jsme se byli podívat do diskotéky Impuls, která nám každý den vyhrává „do oken“.

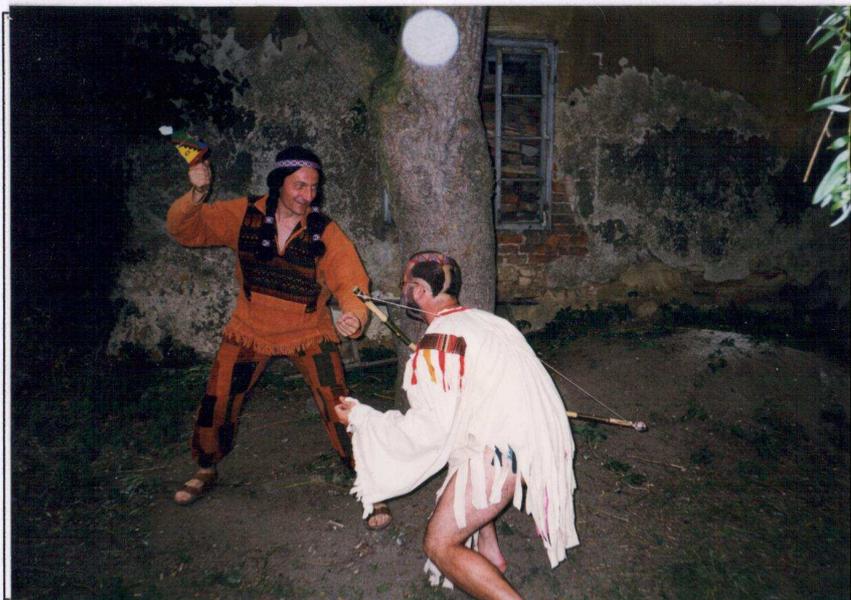
7. kapitola – Prázdniny

6. července odjíždíme na týden do **Josefina** v Nové vsi (Český les) na rekreaci rodin s dětmi (celkem 63 osob). Mládež zajišťuje hlídání a program pro děti, aby se dospělí mohli opravdu zrekreovat: přes den chodí a jezdí na kole po okolí, zatímco dospělí hrajou převážně volejbal (to vše převážně v dešti). Večer sledují chlapi v televizi mistrovství světa ve fotbale, kdežto ženy si povídají nebo hrají společenské hry. V půli týdne nám odjel Jeroným. Na závěr jsme měli Pohádkový les na Přimdě, čoch pro mládež na Labuti, táborák, noční stezku a olympiádu.

Finále MS ve fotbale jsme viděli 12.7. už v Plzni u Šlajsů.

Druhý den odjel Jeroným na exercicie na Vidim, kde učinil mj. dost odvážný slib, že nebude celý rok pít pivo. Já s Šebou odjíždíme do **Stoda** na týdenní tábor pro asi 30 menších dětí. Indiánský program mělo na starosti Hančino spolčo, my jsme jen zvyšovali „image“ tábora svými převleky, účesy a malováním. Vařila nám paní Dolejšová.

V sobotu 18.7. se celá komunita sjíždí opět v Plzni a má si o čem povídat.

Hned v neděli odjíždím s Šebou na dvanáctidenní tábor pro starší děti do **Prusin**. Pro změnu indiánský program má na starosti Otročín s Šebou. Jakožto náčelník Komančů jim poněkud komplikují život, když vymýšlím způsoby, jak nejlépe porazit Čejeny vedené Jančou a Apače s náčelnicí Ilčou (podařilo se). Nejvíce se nám líbilo: každodenní koupání v Čizicích, několikahodinové plížení maliním za účelem zmapování bělošského tábora, nocování po kmenech na hoře Bzí (v noci jsme byli přepadeni Čejeny), osvobození náčelníků, zajatých několika „Billy“, kteří stále „machrovali“, ryžování zlata u sv. Barbory, zakončené skvělou průtrží mračen, olympiáda, noční a závěrečná bitva s bělochy. Některé další hry byly stejné jako loni. Vařila nám paní Remigerová.

Do Plzně se vracím 31.7. s lehce podlomeným zdravím, přesto hned 2. srpna odjíždím s Lachmanovými, Linkovými a Fenclovými na týden na **Žehrov** do již výše zmíněného domu mých rodičů, kde objíždíme již výše zmíněná atraktivní místa; navíc lezeme po skalách.

9. srpna mě máma odváží, napapaného antibiotiky, autem do Plzně, abych se mohl večer vydat s 30 mladými lidmi vlakem do **Tater**, kam Šeba s Jeronýmem odjeli mikrobusem již dopoledne. Jako tradičně spíme v tělocvičně ve Velkém Slavkově, odkud vyráží celkem osm skupin Jasoňů (12 lidí) a Drsoňů (40 lidí) do okolí. Na závěr jsme opět závodili na Slavkovský štít, kde byla pro všechny mše. Do Plzně se vracíme 19.-20. srpna.

22.8. jsme v Praze na slavných slibech Felixe, Filipa, Ignáce a Lukáše.

Druhý den odjíždím s Jeronýmem, Láďou Legem a Honzou Váněm (spíme spolu na pokoji) do **Řezna** na skoro měsíční kurs němčiny. Tento kurs každoročně pořádá řezenské biskupství v Diecesancentru již od r. 1990 pro cca 30 lidí z České republiky, kteří nějak pracují v církvi. Výuku jazyka jsme si zpestřovali procházkami, výlety na kole, hrou na kytaru, návštěvou lunaparku, volejbalem a dokonce i projížďkou na kanoi (díky místním salesiánům). Odskočili jsme si také k bratřím do Mnichova a k školským sestrám do Prahy, kde 30.8. skládaly Dominika a Maku věčné sliby a Petra, Lucka a Alžběta první sliby. 5. září nám Šeba přivezl Ilču, po cestě však bourali. Navštívili jsme také Uliho rodiče, P. Möstla, kam Jeroným chodil celebrovat, a pana Kappla v Lapperdorfu, který vypomáhal naší církvi již za totality a nám teď během kursu. 18. září jsme se vrátili do Plzně, přivezli jsme si s sebou „Hunger Tuch“.

PLÁN PRAVIDELNÝCH TÝDENNÍCH AKTIVIT

Den	Aktivita	Vede
Ne	mše v 9 a 11 hod. odpoledne tělocvična nebo jiné akce se „Střídačkou“, příp. volejbal	Jeroným s Šebou Jiří nebo Šeba
Po	Vlčata* katechumenát – mladší (do 16 let, „předkatechumeni“) katechumenát – starší vinické společenství	Michal Kaše (+Michal Svoboda) Jiří, na akce s ním jezdí Jana Krkošová Šeba spolu s Alešem Josef Kaše
Út	výuka náboženství Světlušky* katechismus společenství rodin hodinová (převážně tichá) adorace VŠ spolčo na „Šafu“, nikoli na Loch. kolejích jako loni	Ilona Kašů Míla s Ilčou Jeroným Šeba Jiří Jiří
St	Vlčata* společenství mládeže („malé“) Šebestiánovo (bývalé „malé“) Jeronýmovo	Josef Storzer (+Michal Svoboda) Hanky Šmydková, pomáhá jí Kristýna Šeba Jeroným
Čt	výuka náboženství na 8. a 4. ZŠ (1.-3. tř.) Světlušky* večer vyhrazen pro společné posezení nebo návštěvy	Jiří Martina a Stázka
Pá	návštěva LDN mše v DD	Jiří s Šebou Šebestián nebo Jeroným

* loňské dětské „kluby“ se snažíme postupně přeměnit na skauta: dva oddíly Vlčat a dva oddíly Světlušek (nikdo z vedoucích neměl dosud se Skautem nic společného).

Máme tedy asi čtrnáct spolupracovníků.

Stanovili jsme také pevný čas pro modlitbu nešpor spolu s lidmi (krom Pá a So).

Od 1. října začnu pracovat (od 8 do 12 hod.) v Domově důchodců tady na sídlišti – oficiálně jako terapeut, prakticky jako holka pro všechno (sanitář). Oproti loňskému šk. roku mi tedy ubylo: půl úvazku, biblická hodina, italština, Šebestiánovo spolčo a společenství rodin u Anděly. Přibyla jen adorace, malí katechumeni a psaní Zpráv z provincie. Šebestiánovi ubyly starosti kolem rekonstrukce a vybavování domečku, Jeroným si nepolepšil vůbec.

Ještě v říjnu jsme vážně uvažovali o tom, že bychom se pokusili od města přikoupit kus zahrady a tam postavit **kapli**, v níž by se konaly nedělní bohoslužby místo pavilónku. Důvodů k tomu bylo několik: jednak se do pavilónku vejdem jen stěží, pak nám tam chybí sociální zázemí a místnost pro děti, je to prostor profánní, kde se velmi těžko udržuje posvátná atmosféra a rozvíjí liturgie, a navíc nás odtamtud mohou kdykoliv vyhodit. Dostali jsme už i dva architektonické návrhy a našli člověka, který by si vzal celou stavbu na starost (shánění peněz, pozemku, povolení, atd.). Nakonec jsme se však rozhodli odložit stavbu na neurčito, protože bychom tím předběhli zdravý vývoj farnosti (nejdřív by měl vzniknout určitý „tlak zezdola“) a sami bychom se příliš orientovali na věci stavební, na úkor věci pastoračních a duchovních.

20. září nás navštívila sestra Petra OSF a večer jsme měli sněmovní kroužek.

24

Konec září pro mě znamená obvyklý kabaret: obcházím několik základních škol a všude nabízím výuku náboženství s pramalým úspěchem.

25.-27.9. dělám „mámu“ (vařím) na duchovní obnově v Prusinách pro 12 děcek z Šebova a Jeronýmova spolča, kterou dával Jozífek Žáků.

27.9. má Jeroným večírek se svou skupinkou z Tater.

3. října pan biskup František slavnostně otevřel náš nový farní dům (domeček). Na otevření přijel mj. mikrobusem bratři z Prahy, kteří poněkud s rozpaky shlédli úvodní scénku Šebestiána, Ládi a Jirky Podlípneho. Následoval Den otevřených dveří. Večer jsme si sami v klidu připomněli Transitus.

4.10. nás přijel navštívit P. Möstle se zástupci farní rady od sv. Wolfganga, jehož sošku nám velkoryse darovali, na rozdíl od peněz, o které jsme je ve své finanční tísní poprosili (koupě, rekonstrukce a vybavení domečku stála necelých 5 milionů, které jsme získali od dárců, většinou z Německa, jen 350 tisíc Kč jsme si museli půjčit od farnosti sv. Bartoloměje v Plzni). Nezbude nám tedy nic jiného, než půjčku postupně splácet jako farnost sami. Proto jsme napsali farníkům dopis, který si mohli vzít na nedělní mši, v němž jsme vyhlásili tři sbírky na tento účel (vybralo se 70 tisíc) a navíc se pokusili zavést nový model financování farnosti – aby se každý rozhodl, kolik chce pravidelně měsíčně na provoz našeho farního domu přispívat (nejlépe trvalým příkazem; měsíční náklady činí asi 25 tisíc, tedy 250 Kč na dospělého). Ohlas byl různý, ale od nového roku (99) se sejde měsíčně asi 20 tisíc, takže jsme v podstatě soběstační.

Večer slavíme tradičně sv. Františka s dominikány u „mrtvých“ františkánů a pak ještě u nás doma – poznáváme nového dominikána br. Cyrila.

Až skoro do Vánoc bude v naší farnosti probíhat **duchovní (charismatická) obnova** – každou středu se u nás schází asi 15 lidí (včetně mě), vede nás Jindra Fencel a Pavel Linka.

9.10. jsme s Jeronýmem na primici Šimona Polívky, zatímco Šeba odjel se svým spolčem do Horní Blatné na brigádu.

10.10. se Martina Vintrová navždy zasvětila Bohu skrze ruce o. biskupa Františka.

11.10. jsme byli na koncertu Sváti Karáska v Hifi klubu na náměstí.

13.10. jsem odjel k rodičům na Žehrov, neboť druhý den jsem měl v nedaleké kapli rozloučení se svým dědou.

Víkend od 15. října prožil Šebestián s katechumeny na Labuti, Jeroným byl do soboty u rodičů.

Jiří byl v sobotu s malými skauty na výletě v okolí Plzně, jenže ho přepadl zlý Mrchožrout a odtáhl až k Hromnickému jezírku, kde ho děti vystopovaly a osvobodily.

19.10. zase na týden uléhám.

V So 24.10. měl Šebestián besedu s mládeží Korandova sboru.

Následující den byla odpoledne Drakiáda a večer se u nás opět sešel Sněmovní kroužek – diskutujeme o tom, jak žít v situaci misie v jednotlivých stavech (laici: zdůrazněn život ve společenství, řeholníci: napětí mezi charismatem a pastorací).

-25-

27.10. se ve 22 hod. vydávám se Střídačkou na pochod na Svatou Horu u Příbrami. Cestu si zkracujeme středem vojenského prostoru, kde nás však zastavila hlídka – a ze zkratky bylo hned 10 km navíc, takže celkem jsme ušli asi 70 km (ke konci jsme byli velmi ubozí, museli jsme dělat „mašinku“). Naštěstí se o nás bratři a sestry na Sv. Hoře dobře postarali.

28.-30.10. byl Šeba se svým společením na Ostrůvku v Českém Lese, odkud se za pořádné bouřky přesunuli na Labuť.

31.10. nás k sobě pozvala farářka Marta na guláš a film „Mrtvý muž přichází“.

1. listopadu máme pouť a program pro děti v kostele Všech svatých. *(v režii malého cholca)*

V pátek 6.11. začínáme rekolekci mým úvodem k první z Priorit našeho řádu (Duch modlitby a zbožnosti) a adorací; v sobotu o tom rozjímáme a před obědem diskutujeme: mj. jsme zreformovali breviář (Jeroným vyrobí hymnář, jednoletý cyklus prvních čtení v hodině četby jsme nahradili dvouletým, místo druhého čtení čteme na pokračování knihu R. Cantalamessy „Dech Božského Ducha“) a zavedli jsme každodenní čtení u večere (začneme knihou B. Marshalla „Plná Slávy“).

V neděli jsme obsadili již tradiční 4. místo ve volejbalovém turnaji, pořádaném salesiány.

Večer 11.11. jsme měli nepříjemnou návštěvu: během duchovní obnovy si zloděj odnesl věci v celkové hodnotě asi 10 tis. Kč (např. naši kytaru a bundy lidí).

13.11. volíme do místních zastupitelstev a pak jsme na návštěvě u Štajfů.

V sobotu 21. 11. jsme si udělali (snad vůbec poprvé) výlet jen sami tři. Půjčili jsme si auto a jeli na Šumavu do Prášil, odkud jsme šli pěšky na Poledník. Cesta byla neprošlapaná, sněhu zprvu po kolena, postupně, jak jsme stoupali, až po pás. Na Poledníku se do nás dala hrozná zima, a nebýt toho, že jsme u sebe měli termosku horké kávy a „volačo páleného“, máme za to, že bychom se už nevrátili.

Následkem toho Jeroným (asi podruhé v životě) na dva dny zalehl, takže s námi nemohl jet v neděli do Prahy na setkání s gen. vikářem.

Víkend 27.-29. listopadu prožil Šebestián s katechumeny na faře v Žel. Rudě, zatímco Jiří s „předkatechumeny“ na nevytopené faře v Bukovci (40 km od Plzně; tam tato skupina vlastně teprve vznikla). Obě skupiny zahájily slavnostně nový církevní rok.

1. prosince se opět sešla farní rada.

V pátek 4.12. zahajujeme stejnou rekolekci jako minule, pouze tématem je druhá Priorita (bratrství): jak hodnotí každý sám sebe ve společenství a jak ti druzí, jak prožít Vánoce, komu dávat dárky, zda bychom byli schopni přijmout do komunity (jakéhokoliv) čtvrtého bratra.

Večer si samy rodiny a mládež připravili v pavilónku Mikuláše a divadlo pro děti. *(Zlatovalárka v podání CG)*

V neděli se opět u nás sešel Sněmovní kroužek – diskutovali jsme „o životě a poslání kněží, jaci jsou a jaké bychom je chtěli mít, co od kněží očekáváme a co oni očekávají a potřebují od nás“.

V pátek 11.12. odjel Jeroným do Mor. Třebové na jáhenském svěcení bratra Ignáce, Šeba s deseti „služebníkama“ na víkend na Špičák. Já jsem v sobotu s šestičlennou Střídačkou přejel na běžkách Šumavu z Žel. Rudy přes Laka a Prášily až do Srní (na autobus jsme dojížděli již za tmy s rezervou celé 3 minuty).

17.12. nám truhlář opatřil nábytkem místnost zvanou „čajovna“, takže se naše vybavování domečku schyluje ke konci (schází už jen kopírka, o kterou zažádáme *Kirche in Not* po novém roce).

18. a 21.12. jsem hrál s „předkatechumeny“ a dětmi z náboženství vánoční hru nejdříve v mateřské a potom ve dvou základních školách; před tím proběhly dvě generálky, což je poněkud nápor na nervy.

18.12. ve 23 hod. jsme se vydali s mým společením v počtu čtyř na noční výpravu: šli jsme z Chrástu, podél Berounky, přes Radnici do Zbiroha (asi 40 km), odkud jsme se vrátili vlakem do Plzně. Původně to měla být víkendová akce za účelem vzájemného poznání se, ale nějak se nám to nepovedlo.

23.12. přijeli manželé Fojtíčkovi z Anglie, aby s námi strávili **Vánoce** a začátek nového roku. Na Štědrý večer jsme se byli nejdříve společně projít na Mikulku a přes zamrzlý Bolevák, potom jsme slavnostně povečeřeli, rozbalili spousty dárků od lidí a přečetli přáníčka, poseděli v naší čajovně do půl jedenácté, kdy jsme se šli chystat na půlnoční. Ta byla opět v plně narvaném kostele Věch svatých na Roudné, já jsem opět zpíval ve schole Ládi Pohořelého, která měla sice trošku nižší úroveň než loni, nálada byla přesto skvělá, spát se šlo zase až po 3. hodině.

Na Boží hod odpoledne jsem odjel k rodičům, vrátil jsem se až v neděli 27. spolu s Šebestiánovými, kteří u nás byli na oběd (jimi přivezení).

28.12. jsem odjel vlakem s 15 mladými **na Sněžnou** u Krásné Lípy ve Šluknovském výběžku, kam Šebestián a Jeroným odvezli autem a mikrobusem dalších 15 (nakonec nás bylo 40). Večer jsme se rozdělili do tří skupin; já dostal tu nejsilnější, která hned druhý den (a noc) ušla 65 km (resp. 80; také díky Jiřího „zkratkám“), aby viděla západ na **Pravčické bráně**. Ostatní si udělali poněkud rozumnější výlety.

30.12. měl Jeroným obnovu pro ty nejzbožnější a druhý den odjel do Plzně sloužit bohoslužby. Šebestián jel mikrobusem se svou skupinkou bobovat na Ještěd a pak dál na Sněžku, kde už byl dokonce i sníh, ale také pořádný víchř. Já jsem s ostatními chystal táborák na Silvestra ve skalách, pár kilometrů od Sněžné. Zpátky jsem je vzal zkratkou, která měla tu nevýhodu, že až po hodině a půl velice náročného terénu jsme konečně došli na místo, kde to už děcka znala – opět k táboráku...

Silvestra jsme prožili nejdříve společně předváděním toho, co jsme dosud prožili, vzájemným hodnocením, Mafiánama, Sardelema, mši svatou a večerí, potom ve skupinách doma či u táborových ohňů, z nichž jeden hořel až do rána.

Ráno 1.1. odvážím s Mílou Otročínské do Děčína na vlak a zůstáváme tam na mši, po cestě obědváme v penzionu Míla. Odpoledne hrajeme všichni fotbal. Večer, ačkoli je slavnost Panny Marie, Matky Boží, je účast na mši poněkud slabší. Až do noci hrajeme řadu fyzicky náročnějších společenských her.

V sobotu 2. ledna se po ranním úklidu vracíme do Plzně.

FARNOST PLZEŇ 1 — SEVERNÍ PŘEDMĚSTÍ

br. františkáni, Brněnská 20
310 01 Plzeň-Vinice
tel. 53 80 13

• 1. 1. 1998 mše sv. v 10⁰⁰ hod v Lochotínském pavilónku

• *Neděle: Loch. pavilón mše sv. v 9⁰⁰ hod (po ní možné posezení u kávy)*

v 11⁰⁰ hod.

• *Pátek: Domov důchodců v 15⁴⁵ hod.*

• *Po-čt mše sv. v 17³⁰ ve farním bytě v Brněnské 20*

• **Aktivity ve farním bytě:**

po 19⁰⁰-20³⁰ katechumenát

19⁰⁰-20³⁰ hovory o víře

út 18¹⁵-19¹⁵ biblické setkání

18¹⁵-19¹⁵ příprava na biřmování

st 16⁰⁰-17³⁰ farní klub dětí — kluci

(na jiném místě)

18³⁰-20³⁰ společenství mládeže

19⁰⁰-21⁰⁰ společenství mládeže

čt 16⁰⁰-17³⁰ farní klub dětí (děvčata)

• **Farní rada**

7. 12. byla zvolena ve farnosti farní rada:

Martin Fojtíček, Jan Šlajs,

Ludmila Trávníčková, Marcel Milfait,

Ilona Kašová, Jaroslava Straková,

Pavel Linka, Jiří Pechar OFM.

leden 1998

5

FARNÍ VĚSTNÍK PLZEŇ

DUBEN 1998

Aktivity ve farním bytě:

po 19⁰⁰-20³⁰ hovory o víře, katechumenát

út 18¹⁵-19¹⁵ příprava na biřmování

18⁴⁵-19⁴⁵ biblické setkání (žalmy)

st 16⁰⁰-17³⁰ farní klub dětí — kluci (na jiném místě)

18³⁰-20³⁰ společenství mládeže

19⁰⁰-21⁰⁰ společenství mládeže

čt 16⁰⁰-17³⁰ farní klub dětí — děvčata (na jiném místě)

Velikonoce v naší farnosti — bohoslužby

Zelený čtvrtek 20 hod. Loch. pavilón

Velký pátek 18 hod. kostel Všech
svatých — Roudná

Velik. vigilie 22 hod. Loch. pavilón

Boží hod velik. 9, 11 h. Loch. pavilón

Pondělí velik. 9 hod. Loch. pavilón

• Na velikonoční pondělí v 15 h veselé skotačení, soutěže a hry pro děti u Lochotínského pavilónku

• Rekonstrukce farního střediska — Komenského ul.

Rekonstrukce bývalého pavilónku mateřské školky v Komenského ulici je již téměř ukončená, dělají se poslední stavební úpravy a začínáme s vybavováním interiéru. Děkujeme za všechny příspěvky na farní středisko, **na dobrodince stále pamatujeme v modlitbách** a budeme vděční za každou další pomoc.

Č. účtu: Raiffeisenbank Plzeň,

100 300 9662/5500,

Římskokatol. farnost Plzeň-Sev. předměstí

• Zveme vás na farní výlet do Řezna

24. 5. plánujeme výlet do Regensburgu, kde navštívíme naši sesterskou farnost sv. Wolfganga. Informace na našem telef. čísle nebo přímo u nás. Prosíme zájemce, aby se včas nahlásili.

• **Poutní mše sv. v kapli sv. Vojtěcha** na hřbitově v Plzni-Bolevci bude ve čtvrtek 23. 4. 1998 v 16⁰⁰ hod.

- Neděle: Loch. pavilón mše sv.:
v 9⁰⁰ hod (po ní možné posezení u kávy)
v 11⁰⁰ hod
- Pátek: Domov důchodců v 15⁴⁵ hod
- Od 1. června budou mše svaté provi-
zorně v novém farním domě v Komen-
ského ulici.

Rekonstrukce farního střediska — Komenského ul.

Rekonstrukce bývalého pavilonku ma-
teřské školky v Komenského ulici je již
téměř ukončená, nyní začínáme s vyba-
vováním interiéru. Děkujeme za všechny
příspěvky na farní středisko, na dobro-
dince stále pamatujeme v modlitbách a
budeme vděční za každou další pomoc.

Č.účtu: Raiffeisenbank Plzeň, 100 300
9662/5500, Římskokatol. farnost Plzeň-
Sev. předměstí

Pozvání ke Všem svatým

U příležitosti 25 let dobrovolných ob-
čanských aktivit za záchranu a zvelebení
areálu kostela a hřbitova U všech svatých
na Roudné, zveme všechny na kulturně
přátelské setkání

25. června 1998 od 16 hodin.

Součástí akce bude prohlídka zrenovo-
vaného kostela, výstavka uměleckých a
dokumentárních fotografií, dobových po-
hlednic i jiných zobrazení.

Společnost dobrov. aktivistů

ČERVEN 1998

Prožijme **Zelený čtvrtek** s jeho oběma slavnostmi. Dopolední mši svatou se svěcením posvátných olejů, která je především slavností služebného kněžství, protože si při ní připomínáme, že v tento den, „večer před svým utrpením“ (viz 1. eucharistická modlitba) nám Ježíš nejen dal na svoji památku Eucharistii, tedy sám sebe za pokrm, ale současně nám dal i služebné kněžstvo, které pro nás tuto Eucharistii denně vysluhuje. Večerní mši svatou začíná vyvrcholení celého církevního roku, **Velikonoční triduum (Velikonoční třídenní)**, tedy bezprostřední připomínka a liturgická oslava velikonočních událostí, Kristovy smrti a zmrtvýchvstání. Večerní slavnost mše sv. na památku poslední Večeře Páně nám vedle daru Eucharistie připomíná i Ježíšovo přikázání vzájemné lásky a současně jeho výmluvný příklad daný tím, že apoštolům umyl nohy jako ten, který slouží. V následné adoraci, případně nočním bdění, si připomeneme Ježíšovu smrtelnou úzkost v Getsemanské zahradě, při které pocítil hrůzu všech našich hříchů, které vzal na sebe, aby je zničil na kříži...

Velký pátek prožijme tak, že se budeme snažit si od rána do odpoledne uvědomovat, co v tu dobu právě prožíval Je-

žíš... (z evangelií se to dá dobře odhadnout). Při odpolední či večerní křížové cestě si to můžeme znovu niterně zopakovat. Při velkopáteční liturgii pak stůjme v hlubokém soustředění pod křížem našeho Pána spolu s jeho matkou, od té chvíle i naší matkou, s Janem, Marií Magdalenou a několika dalšími věrnými, kteří tam tenkrát stáli, a zároveň se všemi nesčetnými zástupy těch, kteří během dvou tisíciletí na tomto místě, tedy pod křížem Kristovým, našli sami sebe, svoji pravou podobu, jakou v nich chtěl vidět nebeský Otec, tedy svoji svatost, ve které byli Otci schopni svůj život velkoryse hrdinsky nabídnout v následování Jeho Syna a to někdy až doslovně na kříž vedle Něho... Usilujme o to, aby se též nám podařilo tentokrát najít naši pravou podobu a už nikdy ji zbaběle nevzdat, vytrvat a růst a zrát v ní po celý život... Uvědomme si, že na to nejsme sami, že je s námi Duch svatý, kterého Ježíš v okamžiku své smrti spolu se svým posledním pozemským výdechem na nás vydechl (viz Jan 19,30: „παρεδωκεν το πνευμα“, tj. vydal, odevzdal, předal, světil, zanechal ducha), a že je to Jeho dílo, dílo Boha Posvětitel... Na nás je, abychom se nechali vést, abychom spolupracovali. *Dokončení na str. 25*

PŘEDSTAVUJEME:

plzeňští františkáni

Od kdy působíte v Plzni?

Když pomínu několiksetletou tradici františkánů v Plzni, tak naše působení zde na sídlišti Lochotín — Vinice je velmi mladé: rok a půl.

Co můžete říci o sobě čtenářům?

Jsme tu tři bratři — Jiří, Jeroným a Šebestián, z toho dva kněží. Náš věkový průměr je 31 let a průměrná délka vlasů je asi 5 mm.

Jiřího můžete nejčastěji potkat jedoucího na kole (je duchem velký sportovec) nebo na biskupství, kde dokončuje náhradní vojenskou službu. Kromě vyučování náboženství, asistence ve společenstvích mládeže a všeho, co souvisí s hudbou ve farnosti, také navštěvuje staré lidi v Domově důchodců a v Léčebně dlouhodobě nemocných.

Představený komunity, Jeroným, je knězem dva roky. Je to duše poetická, miluje Šumavu a vzhledem k jeho vandráckým kořenům ho nejvíce uctíte kazetou s country hudbou. Jeho místem je povzbuzování nemocných a služba svátostní v nedaleké nemocnici. Ke své nelibosti se stará o celou farní agendu a naopak jeho láskou jsou naši katechumeni připravující se na křest. Vážíme si ho zvláště pro jeho kuchařské schopnosti i jeho trpělivost s námi samotnými.

Já, Šebestián, jsem knězem tři roky a jsem vděčný, že moji vitalitu vhodně doplňuje Jeronýmova mírná povaha.

K dalšímu mluvení o sobě se nepodařilo Šebestiána přimět. Víme, že se hodně věnuje dětem i mládeži a také má na starosti nově vznikající farní středisko.

*Jak vypadá život ve vašem — čtyřpokoje-
vém bytě v paneláku?*

Dopoledne jsou ve znamení příprav na večerní setkání a také proložená organizačně — technickými záležitostmi (úřady, telefony aj.). Odpoledne k nám chodí poměrně dost lidí k rozhovorům o svých problémech a ke svátosti smíření. Vzhledem k tomu, že nemáme vlastní kostel, máme každý den o půl šesté mši sv. v bytě. Po ní se náš byt podobá spíše včelímu úlu.

V pondělí v jedné místnosti tráví asi dvě hodiny skupina katechumenů, v druhé místnosti probíhají hovory o víře. V úterý

probíhá paralelně biblická hodina a příprava biřmovanců.

Ve středu po příchodu dvou skupinek mládeže vždy zvažujeme, zda se dříve budeme stěhovat my nebo sousedé. Další dny jsou již poněkud volnější.

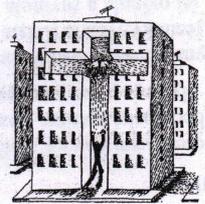
Po pravdě řečeno, už se těšíme na dokončení rekonstrukce našeho budoucího farního střediska, kde prostorové možnosti budou lepší.

Má vaše činnost misijní charakter?

Myslím, že misijní charakter naše činnost opravdu má. Nechodíme sice po lidech a neevangelizujeme, ale skrze husté pletivo vztahů nás samých i našich farníků se ve farním společenství objevují stále nové tváře.

A vidíte už nějaké ovoce?

Za rok a půl naší přítomnosti na sídlišti zde vyrostlo poměrně veliké společenství lidí (na nedělních bohoslužbách v pronajatém Lochotínském pavilonku se pravidelně objevuje přes 250 lidí). Je nám však jasné, že podstatná část z nich jsou lidé, kteří již dříve jezdili někam do centra města. I všechny nové aktivity, které na první pohled budí dojem velmi živého farního společenství, jsou však jenom živnou půdou pro růst Božího království. Co zde skutečně vyrostlo v srdcích lidí i nakolik to bude Boží, to ukáže až čas. Stromem jsme, ale jaké ovoce ponese, to se teprve ukáže.

Půlnoční mše svatá

24. 12. 1998

kostel

Všech svatých

na Roudné

